

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 9. Mauritij Comitis miserias miserijs addere nolentis misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

fatis castigatos, ne vulnus nouum adderent factæ cicatrici?

§. IX.

Mauritij Comitiss miserias miserijs addere nolentis misericordia.

Albertus
Cranz.
lib. 9.
Metrop.
cap. 40.

Sic egit Mauritius Comes Cloëmburgicus à Bremensi ciuitate, multis contumelijs, incensus: enimuerò, acceptis à magistratu litteris, quæ hostilia illi denunciarent; ad arma prouocatus. Hic vias publicas diu infederat, vt omnem vrbi commeatum intercluderet. Ventū est ad prælium. Pugna commissa. Bremenses magna clade afflicti atque fugati sunt. Secutus est fugientes victor exercitus. Ad confinia ciuitatis vbi accessit, contra omnem belli morem, vidit portas ciuitatis apertas, neq; ab vlllo milite custoditas. Misit speculatum, qui tantæ negligentiaë caussam indagarent. Illi, cum tripudio, retulerunt, penes Mauritium esse, si vellet, tota vrbe potiri; ciuium, desperata salute, domi se quemq; tenere; quò ad deò immaniter pestis, vrbe tota, grassaretur. Ad narrationem hanc Mauritius altum ingemuit dicens: *Quia Rex supernus illam oppugnat urbem, nolo, vt accedat afflictis a Deo afflictio nostra. Multa mihi incunda, in hac vrbe,*

vrbe, fuerunt: si modo credidemus, redibit aliquando tranquillitas & reconciliatio: retrahamus ab illis manus, quos castigat serius rerum arbiter Deus, ne & in nos serpat contagio. Ita reduxit exercitum vir, qui eius vrbs videtur dignus imperio, quod tam benigno fuit animo in afflictam. Post aliquot autem dies, pax, inter Mauritium & Bremenses sancita est. Agnouit itaque Mauritius, non à Fortuna, sed à summo rerum Governatore, pestem vrbi immissam, atq; eapropter nolebat infestare humana manu, quos videbat diuina correctione verberatos. Adeò prodest, non tantum patientibus mala; sed etiam spectantibus, agnoscere malorum, quæ hominibus incidunt, Deum authorem; quo imperante, & velut signum dante, vel in arma mittuntur, vel ab armis discedunt. Optarem hanc cogitationem ijs, quorum animus vindictæ sitientissimus nullis potest miserijs, nullis inimici infortunijs satiari. Rident, quoties vident illum flere; &, tristitia illius, gaudent; si ardet aduersarij domus, pro aqua, oleum affundunt; si amisit pallium, rapiunt illi etiam indusium; si casu pedem fregit, caput illi diffractum esse vellent; denique si è vita est sublatu, omnibus

nibus verborum contumelijs mortuum in-
fectantur. Quàm isti longè tutiùs, cum Mau-
ritio, vererentur, ne aduersarij malum,
quod, diuino iudicio non contenti, multi-
plicat, serpat, immo resiliat in multipli-
cantes,

Ouid. 5.
de Tri-
stib. eleg.
9.

Exigat & dignas ultrix Rhamnusia pœnas?
§: X.

*Deus homines Casibus inuoluit, ut orandi pre-
beat occasionem; nec statim liberat, ut
orationem efficiat ardentiorẽ.*

1. Reg. 2.
7.

Prodest autem etiam ad hoc, scire Deum
esse, qui malis habenas laxet, aut ea, in ho-
mines excitet, ut nôrint placare eum, à quo
illa irritato nôrunt provenire. Cum enim
ille sit, qui pauperem facit, & ditat; humiliat,
& subleuat, ad cuius opem potiùs recurre-

Psal. 3. 2.

rent? Hac notitia instructus David ait: *Do-
mine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me?
multi insurgunt aduersum me?* Neque tamen
tam hoc miratur, quàm quod illico sequi-
tur: *Multi dicunt animæ meæ: Non est salus
ipsi, in Deo eius.* Quasi Deus tantùm humi-
liet, & non subleuet? Enimverò ea est Nu-
minis bonitas, ut clementer puniat, & ini-
stè parcat. Nam quem Deus plectit iratus,
peccantem; audit placatus supplicantem.

Audit